

af, hvad han forstaaer ved Kernen i et Folk? Det vil da maaske ogsaa af denne Definition fremgaa, hvorledes det ærede Medlem kommer til at høre til Kernen i det danske Folk, medens derimod vi andre ikke kunne komme med i denne Kerne. Det ærede Medlem udtalte, at det var hans Overbevisning, at denne Kerne ikke vilde Fortsættelse af den gamle Strid og den gamle Kiv, der har været i Landet. Maa jeg sige, at jeg ganske deler det ærede Medlems Mening i saa Henseende. Det er altsaa ogsaa Fløjenes Ønske. Den Strid, det vil altsaa sige den fortsatte Forfatningskamp her i Landet, er jeg ligesaa meget imod som det ærede Medlem. Derfor har det ogsaa i allerhøjeste Grad glædet mig, at det Forsøg, som den ærede Justitsminister for 3 Aar siden gjorde med at begynde en ny Forfatningskamp ved at kaste en Fortolkning af en bestemt Grundlovsparagraf ud iblandt Befolkningen, altsaa som noget, der kunde være Indledningen til en Forfatningskamp, blev tilbagevist, først af Konseilspræsidenten, der, da han paa et Vælgermøde blev spurgt om sin Opfattelse af dette Spørgsmaal, svarede, at han ikke vilde tilkendegive nogen Opfattelse af det paagældende Spørgsmaal, og endvidere derved, at Venstres Ordfører i Landstinget fornylig paa et Møde udtalte, at man vilde bede sig fritaget for at faa dette Spørgsmaal kastet ud, da det ikke alene vilde blive en Strid mellem Partierne, men ogsaa et Stridsspørgsmaal indenfor Venstre. Altsaa deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Videre siger det ærede Medlem, at Kernen i Folket vil Fred og Fordragelighed, og han forlanger af Folketinget en velvillig og hensynsfuld Forhandling med Hans Majestæts Regering og Landstinget. Ja, dette er god gammel Højretale, som det for Resten ikke er saa underligt, at man kan høre fra det ærede Medlem, thi fra Højres Side er der i adskillige Aartier ofte rettet Appel til Folketinget om en saadan Forhandling med Regeringen og Landstinget. Dog maa jeg sige, at jeg synes ikke, der nu er særlig Grund til at rette en saadan Opfordring til Folketinget, der dog i alt Fald overfor Ministeriet indtager en saa velvillig og hensynsfuld Stilling — og det er jo dog det ledende, her i Tinget —, at der ikke er nogen Grund til at rette Bebrejdelser mod Folketinget i Øjeblikket. Men naar det ærede Medlem særlig pointerer, at Kernen i Folket vil Fred og Fordragelighed, vil jeg dertil svare: ja og nej. Det kommer jo ganske an paa, hvad

man lægger ind i Ordet: Fred. Man kan jo sagtens faa Fred. Det ærede Medlem vil jo f. Eks. kunne faa Fred for alt dette med den kommunale Valgretslov ved at stemme for den; det ærede Medlem kan faa Fred og undgaa Valgkamp ved at overlade sin Kreds til en af sine Modkandidater. Man kan i det hele paa uhyre mange Maader faa Fred. Man kan jo f. Eks. faa det ved at trække Dynen op over Ørene. Men der er en vis Fred, man ikke kan faa, thi i Samfundslivet er det stadig og uafbrudt Bevægelse, der er altid Kamp, der er altid Aandsmagter oppe i forskellige Retninger og Kampe paa forskellige Omraader, og man kan ganske vist unddrage sig denne Kamp, men man kan ogsaa opfylde sin Samfundspligt — og jeg tror, at man i mange Punkter gør det bedre — ved at tage Del i denne Kamp. F. Eks. de sociale Spørgsmaal og de socialdemokratiske Spørgsmaal ere Magter, som ingen kan lukke Øjnene for, og hvorom der nødvendigvis maa være Kamp. Det tjener ingen til Forklejnelse at tage Del i denne Kamp. Som sagt, man kan faa Fred ved at unddrage sig Kampen, men man kan ogsaa følge de Ord, som saa træffende ere udtalte af Richardt:

„Kæmp for alt, hvad du har kært,
dø, om saa det gælder;
da er Livet ej saa svært,
Døden ikke heller.“

— Jeg forbigaar de Udtalelser, der ere fremsatte, hvor stor Fristelsen end kunde være til at knytte Bemærkninger dertil, navnlig til de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Sæby (Vilhelm Lassen), men jeg forbigaar dem, som sagt, saasom hans Bemærkninger væsentlig vare rettede imod to andre af mine Meningsfæller, der begge have indtegnet sig som Talere.

Jeg skal derefter vende mig imod Udtalelser, der ere faldne fra nogle af Ministrene. Den ærede Minister for offentlige Arbejder (Hage) har fuldstændig Ket i, at vi med Hensyn til Jernbanevæsenet herhjemme staa overordentlig højt. Enhver, som har rejst i andre Lande, vil erkende, at med Hensyn til Administration, Renlighed, Materiellets Beskaffenhed og saa fremdeles, staa vi her hjemme overordentlig højt og have gjort det i en længere Aarrække. Der er her fra ærede Medlemmers Side blevet klaget over Varmen i Sommer og Støvet i Kupeerne, og det har givet Anledning til forskellige Udtalelser. Naa, lad os da endelig prise os lykkelige over, at vi have faaet en rigtig god varm